

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LA FORÇA DE VOLUNTAT

(Conte vell)

per APA

En Feliu era un borratxo que donava unes escenes llastimeses en mig del carrer, que arruinava la família i avergonyia als companys de treball.

Aquests l'amonestaven contínuament, per manera de fer-lo desviar de la beguda, ja que se l'estimaven com el millor de la colla.

La muller també feia el que podia per fer canviar l'infeliç. A la fi el metge hagué d'intervenir, amenaçant tan terriblement el pervindre d'en Feliu, que aquest decidí a tot cost desfer-se del vici.

I Així, en lloc de fer beguda a cada barri com tenia per costum, a l'endemà de la visita del metge, decidí en Feliu no tustar cap més beguda. El got del quiosc dels Josepets sigué el primer refusat.

En arribar a la taverna del Guenyo, el cor se'n hi anava. Però en Feliu sabé estar-se, com un cos gran d'entrar-hi a matar el cuc. — Va bé, Feliu, es deia tot cofoi. A veïem si saps resistir fins arribar a la feina!

En passar per davant del Bar «La Mariposa» la temptació fou tan gran, que en Feliu es sentia flaquejar com una criatura. El record de la muller i el fill sabé sobreposar-se, però a la temptació.

En arribar a l'Antiga del Ramon, la fasciació del alcoholl fou tan grossa, que en Feliu fins arribà a posar la mà al pom de la ventalla. Però, suant sang i aigua, el pobret encara sabé resistir.

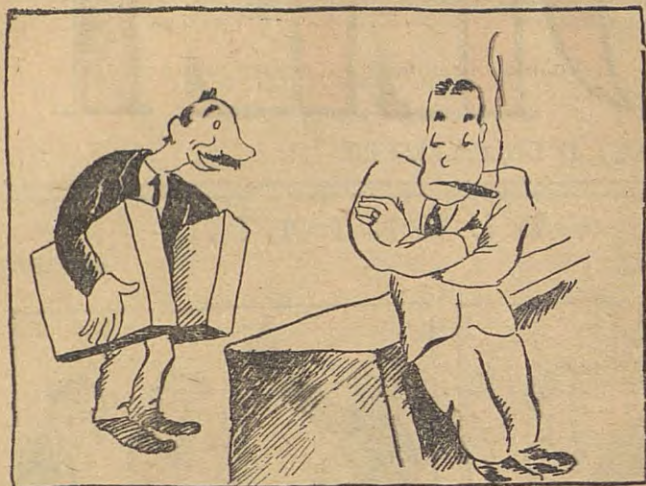
Per fi, després de vèncer quatre o cinc temptacions més, en Feliu arribà a l'obra sense el petriconet i mig d'aiguardent que per a desdejunar-se cada dia solia engolir, camí de la feina. Tothom n'estigué content del triomf d'en Feliu.

I, per a celebrar-ho decidiren tots empassar-se un porró de canyí per barba. — La victòria tan grossa, d'en Feliu bé s'ho valia!

PERSISTÈNCIA

per MORA

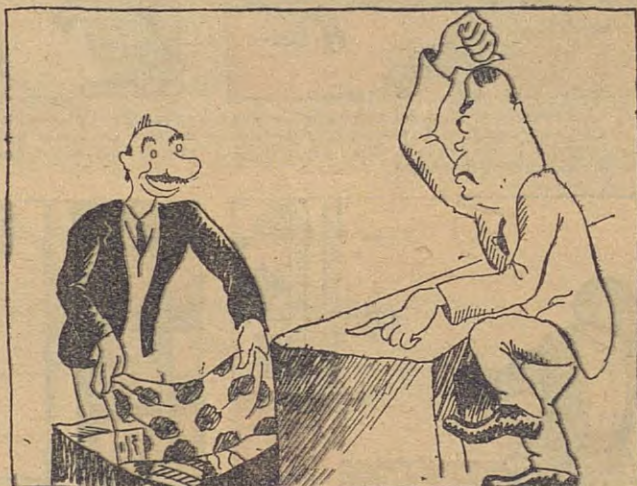
— Déu us guard: Un servidor és corredor de la casa Llauna i C.^a de la qual venia a oferir-li les últimes novetats.
— No estic per comprar res.

— Però vostè no s'ha fixat en aquest vellut, i quan sàpiga el preu es quedarà parat.
— Li dic que no vull comprar ni veure res!

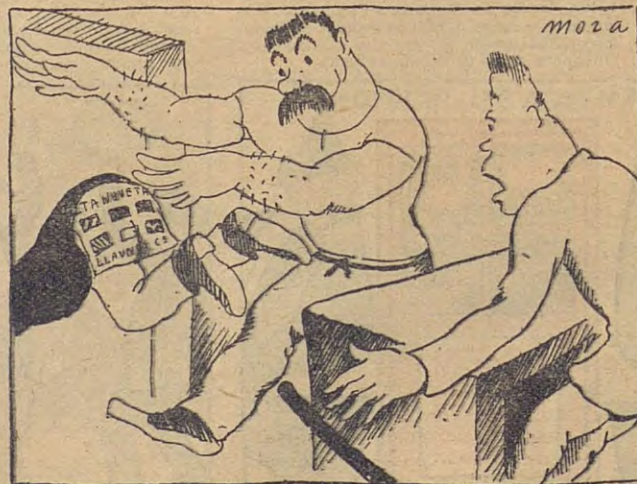
— I d'aquestes batistes, què me'n diu? N'hi ha de tots els colors i és un nou tipus que...
— El diable se l'enporti! No m'interessa res; com li haig de dir?

— Oh, d'aquestes sedes que li ensenyo, no n'hi haurà per qui en voldrà.
— Mal llamp, si no se'n va immediatament, el faré treure a puntades de peu!!

— De totes maneres el més baix de preu que porto, són aquests estampats que són una cosa excel·lent.
— Ja he acabat la paciència!!! Boles, traieu aquest home d'aquí.

I com que no era la primera vegada, que el nostre heroi havia de sortir tan precipitadament d'una botiga, ell procurà fer la propaganda fins l'últim moment, col·locant-se un mos-trari en una de les parts més prominents del nostre cos.

LA DISSORT D'EN BENET NYONYA

Dibuixos d'En CORNET

per En ALFONS ROURE

En Benet Nyonya, era un minyó alt i cepat com un Sant Pau, que trobant-se en el ple de la seva joventut i de les seves forces, li havia agafat la mania de no treballar.

Però per complir els seus desitjos es trobava amb un inconvenient, i és que no tenint altra fortuna que els cinc dits de cada mà, tenia en canvi un ventrell que mai no li deia prou i sense fer anar les mans podia ben viure, però sense omplir la panxa, no s'hi veia amb cor.

Però prompte trobà una solució; agafà un platet de llauna, es posà unes ulleres fumades i se'n anà a seure a les escales de l'església de la vila, fent de pobre.

I a tots els que entraven i sortien, els hi deia amb una veu que semblava un tro:

— Una gràcia de caritat per aquest pobre que no té feina!

En realitat no erganyava a ningú perquè de feina no en tenia pas, car no en buscava. Però heu's aquí que al cap d'una estona que feia de captaire, passà un veí seu, se'l mira, el coneix i l'escomet:

— Tu ets en Benet Nyonya! No t'en dones vergonya tant gran i ple de salut, de fer de pidolaire?

— Més vergonya em fa tenir gana i no poder menjar!

Amb aquestes, s'hi acostava un hisendat i li diu:

— Minyó; si és per tant poca cosa, no cal que captis. Vina a casa que mai et faltarà un bon plat a taula i una bona setmanada.

— Això és el que em convé! — féu en Benet.

— I amb deu hores de treball hauràs complert — afegí l'hisendat.

— Alto! — exclamà aleshores en Benet. — Si és que penseu fer-me treballar, no canvio d'ofici.

I es disposava a tornar a seure, quan els mendicants de debò, que en aquell indret imploraven per caritat, l'òbol que no podien alcançar d'altra manera, les emprengueren contra en Benet.

— Lladre! Que fa el pobre i és ric de feina! — li deia un ventant-li un cop de croçà.

— Poca vergonya! Que per fer de mandra ve a robar-nos les almoines! — feia un altre encastant-li el platet al nas.

I tanta sigui la cridòria que s'armà, i tants els nyanyos de tota mena que li feren al cap i a l'esquena, que en Benet Nyonya, tingué d'abandonar l'ofici, els estris i la parada, fugint a correuita.

* * *

A l'endemà en Benet, ja havia trobat un altre ofici per a menjar sense cansar-se. Agafà un trabucot vell i rovellat, que el seu avi havia fet servir per a la guerra dels francesos, s'emboticà el coll i la cara amb una bufanda i en venint la nit, es llençà al camí ral disposat a demanar els quartos a tots els traginers que sortien del poble per anar a mercat.

Feia una bona estona que s'estava a l'aguait, quan compareix el primer traginer, que anava descuidat dalt del matxo, xiulant una cançó muntanyenca.

— Els diners o la vida! — féu en Benet, posant-se al seu davant i encarant-li el trabuc.

El traginer tingué un espant, detuà el matxo, guaità al lladre i exclamà:

— Diantre! Si és en Benet Nyonya!

Baixa de la bèstia, va de dret al minyó i li venta dues bufetades, que els queixals li varen trontollar, a temps que li deia:

— Bromes pesades, a mi no me les facis, que pateixo del cor!

I mentre en Benet es fregava les galtes, seguí el seu camí avall.

Al cap d'una hora, el minyó havia rebut una pallissa per cada traginer que havia passat i decidí deixar l'ofici i cercar-ne un altre.

* * *

Amb el seu afany de no fer res i guanyar-se la minestra, en Benet es passava tot el dia rumia que rumiaràs.

Un dia tingué un acudit.

— Si pogués vestir-me d'ós, potser aconseguiria portar a terme el que no he aconseguit amb el trabuc! Els llenyataires quan tornen del bosc, parlen dels óssos amb molta païra!

Però fer-se amb una pell d'ós, era difícil per en Benet Nyonya. Al cap de molts dies de rumiar amb el mateix, decidí demanar ajuda al dimoni.

Anà a una gorja, cridà a en Banyeta i aquest se li presentà.

— Què vols Benet Nyonya? — li preguntà l'amo de les calderes.

— Voldria poder fer d'ós sense que se'm conegués que sóc persona.

— Això rail! — féu el dimoni. — Torna't ós de debò.

— De quina manera? — preguntà el minyó.

— Si em promets que quan te moris passaràs per casa, jo t'hi faré tornar.

— Us ho prometo! — féu en Benet.

Llavors en Banyeta, féu quatre saltirons pel seu voltant, li ventà un cop de cua al clatell i una esgarrapada al nas i li digué:

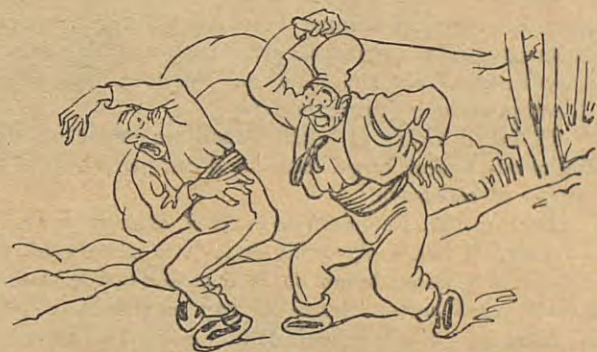
— Ja ets ós!

I efectivament, mentre el dimoni es perdia enfonsant-se en les aigües de la gorja, en Benet sentí unes grans pessigolles per tot el cos, que era que se li produïa la sortida del pèl, un gran dolor al nas, que se li convertia en morro i quan volgué enraonar per a donar les gràcies a en Banyeta, no pogué fer altra cosa que grinyolar.

Un cop siguió ós, en Benet es guanyà la vida amb tota la comoditat que ell volia, car, quan tenia gana, no feia més que esperar a migdia i amb tota tranquil·litat entrava a la cuina de qualsevol masia, els amos i servents de la qual, encara ell no apuntava, fugien de la casa deixant-li la taula parada i tota la minestra.

I menjant i dormint, en Benet anava vivint amb l'esquena dreta.

Passà un quant temps, quan heu's aquí que un vespre que anava a beure a la riera, en atravesar el prat, es sentí

una cama subjectada. S'ajup per treure's el sarment i llavors s'hi sent un braç. Venta estrebada per desfer-se'n i se sent lligat tan fortament que no podia valdre's.

Grinyolava i esbufegava de ràbia quan se li acosten una colla de gitanos amb gran cridòria.

— Ja tenim un ós! — feien uns marrecs que li estiraven els pèls de l'esquena.

— I que té bona estampa! — comentà un gitano vell que, duia una barba que se li entortolligava amb les cames.

— Direm que és caçat a la Selva Negra! — afegí un altre dels que acudiren.

— Vi, gal! Poseu-li l'anella! — ordenà el vell.

I sense deslligar-lo li foradaren el nas, i li posaren una anella. A l'anella hi lligaren una corda i llavors començaren a treure-li els llaços amb què s'havia enredat.

Quan en Benet es veié deslligat, començà a estreviar per a deslliurar-se del qui el subjectava, però a la primera estiragassada es sentí tal cop de papal entre cap i coll, que no tingué ganes de donar la segona.

— Es veu que té mal gènit — feu el vell. — Deixeu-lo sense menjar durant quatre dies i ja veureu com s'amanseix!

I d'ençà d'aquell dia en Benet Nyonya fa d'ós de gitano. Es passa els dies ballant i passant la pandereta. Rep molts cops de papal i poca minestra, i quan va d'un poble a l'altre, el porten lligat a darrera al carro, on els gitanos van a cavall.

En Benet Nyonya, camina empolsegat i miserable, i va rumiant que seria molt feliç si pogués tornar a ésser home, encara que hagués de treballar. I pensa que el que és pitjor és que quan la llumeta de la seva vida s'acabi, després de tanta dissort, encara haurà de passar per casa d'en Banyeta.

ALFONS ROURE

Història d'enamorats

Rondalla llarga contada per Clovis Émerie

(Continuació)

Sense-parió, que era entesa en tot, féu uns pastissets temptadors a la vista i dolçissims de gust. En canvi, la falsa reina no va pas encertar el punt just de la cocció i la fornada li eixí crua, desaborida, la pasta estiraganyosa. Enfadada, la va tornar al forn, i aleshores se li cremà i sortiren els pastissets que semblaven pilotetes de carbó.

El gegantàs bé pogué comprendre quina era la reina de veritat! Però no va dir res del cas. Es limità a demanar, en acabar els pastissets, i el most, i els rosolis, que cantessin la reina i l'esclava. La falsa reina semblava, cantant, un pavó reial. L'esclava un rossinyolet, com aquell rossinyolet del bosc que les flames abrusaren.

El gegantàs, en oir-les, s'anava enfadant de per dins. Quan ja no va poder més va girar-se vers la falsa reina, i li va dir:

— Ves-te'n, esclava, a ocupar el teu lloc, que ets una ignorant! Les reines ho són per l'esperit i pel talent, apart de la naixença! Els teus pastissets han sigut carbonissa amarga. Les teves cançons, buxinades de ca! Ves-te'n, mala dona!

L'antiga esclava s'extremia d'ira.

— El butxí! On és el butxí? Aneu-lo a cercar on siga i entregueu-li aquest home i aquesta dona, perquè els hi talli el cap! — escridassava.

El butxí arribà, s'apoderà de la reina, exhaurides ses forces per aquest nou malaverany de la seva trista vida; després anà el feréstec home de la dextra a apoderar-se del gegantàs, però aquest, sense fer cap moviment, calmós i serè, deixà anar el seu cabdell de fil, i es posà a cantar,

*O, mon fil roig! O, mon fil blau!
Si és que servir-me, fil, et plau,*

*volta al butxí i anusa'l bé,
que et siga sempre presoner.*

I quines giragones començà a fer el capdell de fil! Prou saltava i brincava d'una banda a l'altra el butxí, per a lliurar-se d'aquella serpent que cada vegada s'entortolligava més aferrissadament al seu cos, però a la fi perdé les forces i restà immòbil.

El gegantàs seguí cantant:

*O, mon fil roig! O, mon fil blau!
Si és que servir-me fil et plau,
fica't al nas d'aquesta esclava
que un lloc de reina aquí usurpava.*

Un cap de fil, com una vibria gosada, s'entafurà per les narines de la falsa reina, que gemegava de dolor, i que encara cridà:

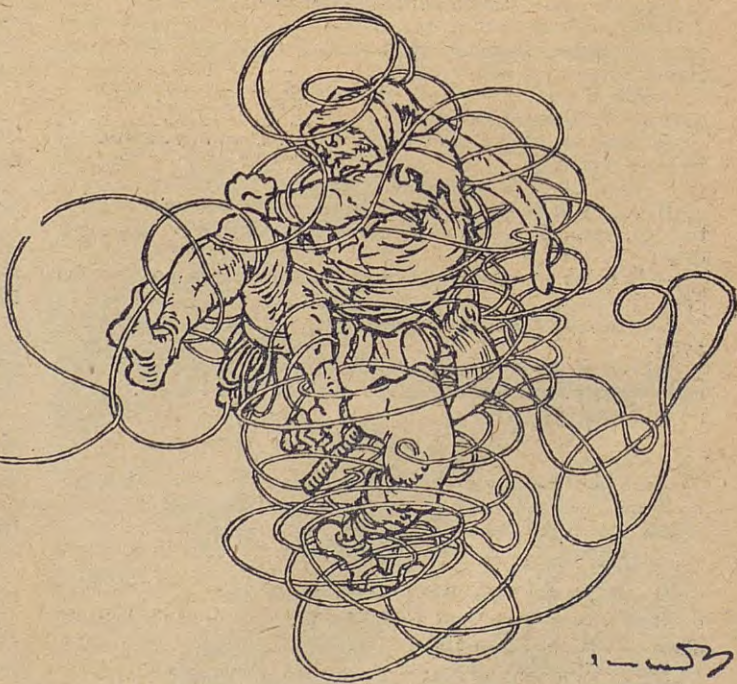
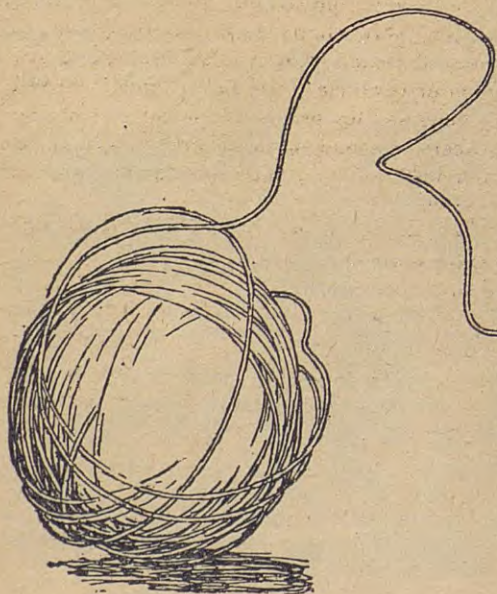
— Emporteu-se'n aquest gegant, que és un bruixot!

Però feia riure tant amb el fil al nas, que tota la Cort no feia més que portar-se les mans al ventre per aguantar-se les estremituts de les rialles.

El gegant, imperturbable, seguia cantant:

*O, mon fil roig! O, mon fil blau!
Si és que servir-me, fil, et plau,
desagullona al nafrat rei
i a aquesta esclava fes la llei.*

Miracle dels miracles! El rei començà a notar que les agulles fugien del seu cos per anar a clavar-se al cos de la falsa reina, que feia uns crits que esfereïen.

Aleshores, l'esclava demanà perdó:

— Perdó, que no hi tornaré més!

— Diques primer, què pretenies amb el teu encisament.

— Jo sóc la fada Enveja, que em dolia que Sense-parió fos feliça. Així i tot, no li hauria fet mal sense les agulles.

— I qui te les va donar?

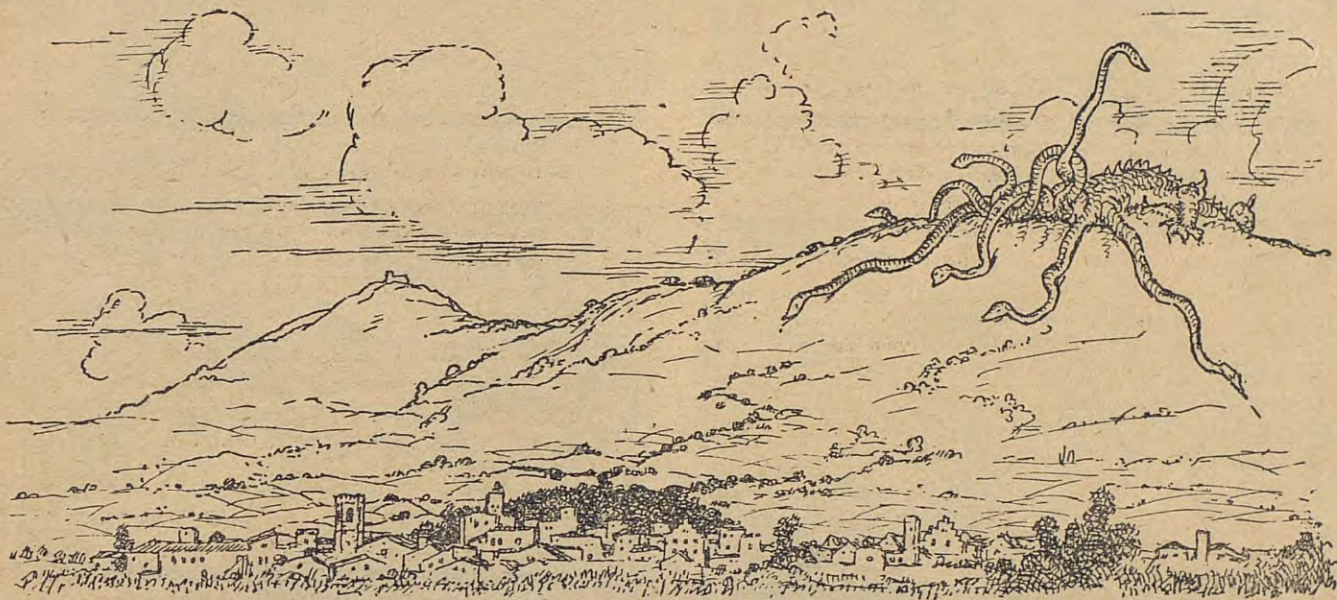
— Els nombrosos galants refusats per Sense-parió des de la torratxa.

— Doncs, vés; ets lliure, sempre que a cada galan li cla-

tentaven ferir-lo i tenia estesa la por per totes les encontrades.

Eren ja molts els cavallers morts, i les vídues, entristides i endolades, anaren a palau per parlar amb en Desferra:

— Senyor — li digueren al rei Desferra; — la pau del nostre esperit s'és perduda com la del reialme. Cal que vós hi prengueu més interès en defensar-nos. Diuen que el Drac ha dit que si vós i la vostra muller us sacrifiqueu, ell no farà més víctimes. Es conta que el drac era pacífic, fins el dia que

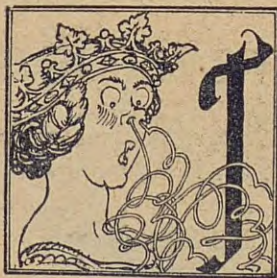
vis una fiblonada de la seva mateixa agulla i que tu mateixa no tornis mai més pel regne.

L'esclava ho prometé tot, i en veure's lliure del dolor de les agulles que seguia tenint clavades al cos, marxà rancuniosa, a tota pressa, d'aquells llocs.

I en Desferra i Sense-parió tornaren a ésser venturosos.

El drac assedegat

«Ja s'han fetes les crides
que guerra hi ha d'haver.
El rei mana que hi vagin
barons i cavallers,
que hi aniran els nobles
i els que no ho són també...»
(Cançó popular)

or era en el reialme alegria i treball, quan vingueren noves sinistres de la frontera: per la carena de les més altes serres s'hi arrossegava un monstre, un drac que tenia set caps.

En els llogarets propers havien sentit ja els efectes terribles de la bèstia, que es dalia per la sang dels infants i les donzelles,

i enviaren missatgers a palau perquè el rei prengué mides a fi de treure del reialme a la embasardidora fera.

El rei manà fer crides, i armar cavallers, que anessin a occir el drac, i de la Cort partiren estols lluidíssims d'homes d'armes valents i decidits.

Dissortadament, el drac era fortíssim i res no li feien llances ni espases, ans al contrari, devorava els gosats que in-

trobà una esclava toragitada del vostre palau, la devorà, i l'esclava enverinà les seves sangs, donant-les-hi una xardor que mai no té fi i que la vostra sang apaivagaria.

— Per mi no ho sentiria, però per l'àngel que Déu m'ha donat per muller, sí. Deixeu-me, que ja pensaré què faig.

En Desferra no en va dir res a Sense-parió, però va fer-se fer unes armes d'acer del més bon tremp, resolt a vendre cara la seva vida, cas d'haver de morir.

Totes les forges del país treballaren de valent. Els daiguers i els espasers vinga provar eines de tall que no s'osquessin, i a la fi en Desferra tingué unes armes gairebé invencibles.

Cridà, demés, el màgic, que tant l'haviat protegit abans, i aquest li digué:

— Si és la fada Enveja, com sospito, la que s'ha ficat dins del cos del drac, res podré contra d'ella, com no vàreig poder quan estàveu agullonat. Així i tot, arruixaré vostres armes amb l'aigua de la gràcia, i que siga ço que Déu vulga.

Arruixades i beneïdes les armes, en Desferra, fent veure que anava de cacera, s'acomiadà de sa muller, a la que encarregà que, en tant ell fos fora, tingués cura del regne amb el bon seny de costum.

Sense-parió refiada, car el seu marit mai l'havia enganyat, restà al palau sense cap mena de sospita.

En Desferra, seguit dels més valents cavallers de la Cort i dels seus patges, i formant una enlluernadora cavalcada, féu camí vers les serralades que estemordia el drac.

Pel camí, trobà un gegantàs que, gegantàs i tot, no podia desmpelegar-se de tres gossots que l'aquissaven reganyant les dents.

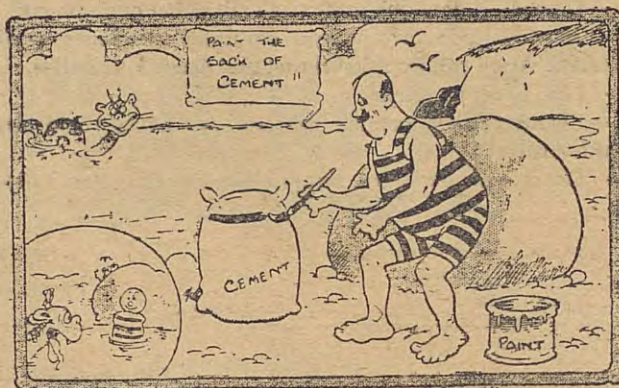
(Continuarà)

Ací veura el lector com un serpent amb un posat sever i esverador.

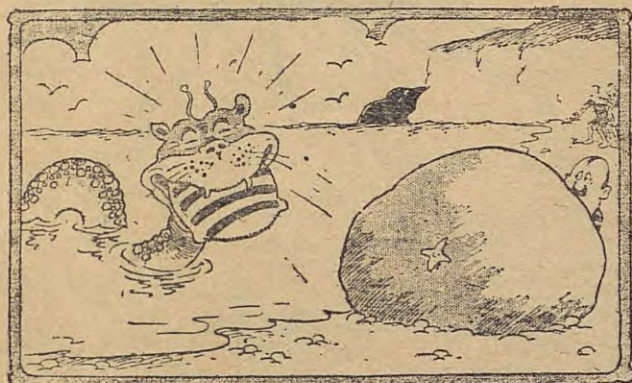
mercès al bon engint d'un gai senyor pot devenir un gran divertiment.

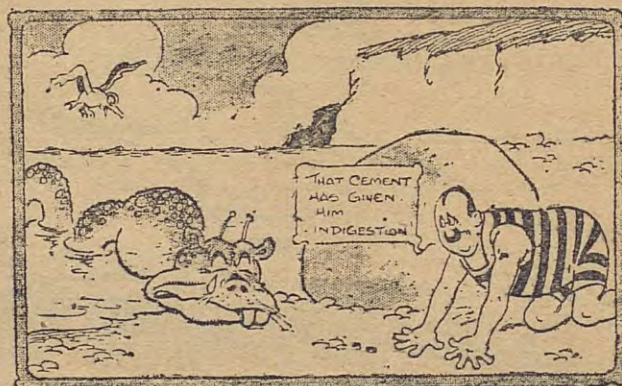
Ja veu venir la serpent i s'esparvera un moment.

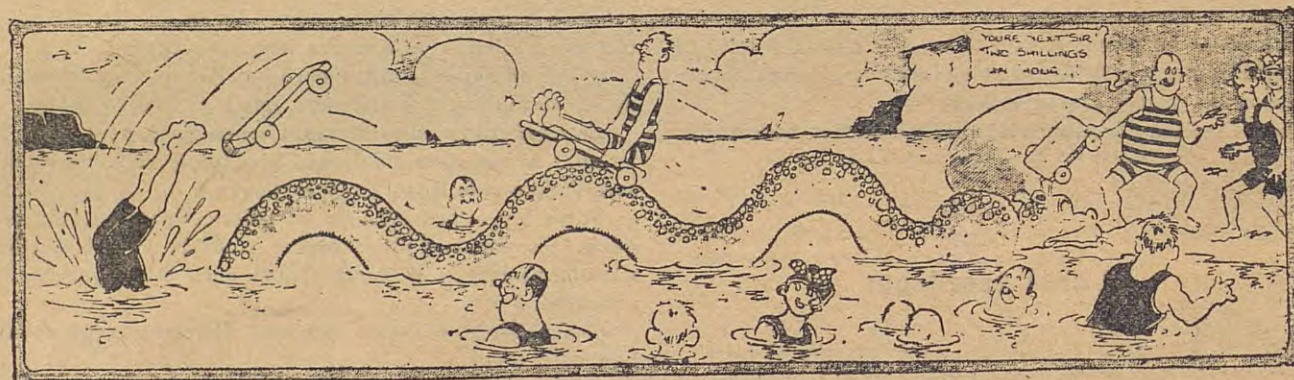
Prò amb calma i serenitat el ciment ha disfressat.

La serpent tota afamada me li venta caixalada.

I quan el te coll avall ia fa el darrer badall.

Onduiada pel ciment ha quedat de cos present.

I a l'ensems que tu et capbusses vas en les muntanyes russes.

(De "Fi'm-Fin")

Gran concurs d'ombres xinesques

En el número de la setmana vinent, començarem a publicar algunes de les ombres xinesques rebudes que tal com veuran els nostres intel·ligents llegidors són d'un remarcable mèrit per la seva originalitat i gràcia.

Tal com anunciarem en les condicions d'aquest concurs, sols publicarem en aquestes planes, les millors ombres xinesques que hem rebut i per tant únicament podran obtenir premi en la votació, les que apareguin ací. També tal com anunciarem en les dites condicions, totes les ombres xinesques rebudes, publicades o no, seràn exposades oportunament en una sala de Barcelona i adjudicades a qui en dongui més diners. El producte de les vendes i del dret d'entrada a l'exposició, serà destinat íntegrament als establiments de beneficència infantil.

UN RETALLET DE CADA COSA

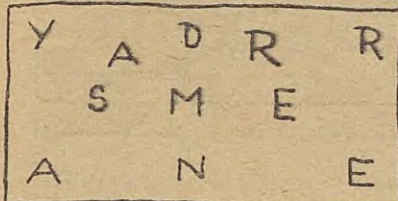
L'ESTIRA I ARRONÇA (Joc d'infants)

Cada jugador treu el seu mocador i l'agafa per una punta; el que dirigeix el joc, col·locat el mig de cara als jugadors, agafa tots els mocadors per la punta oposada i diu:

*A estira i arronça
vaig perdre el jornal
a estira i arronça
el vaig replegar.*

Després mana estirar o arronçar, segons li sembli; advertint que quant diu *estira*, tots deuen arronçar; i quant diu *arronça*, deuen estirar. El que s'equivoca paga penya.

LLETRES INACABADES

Formar amb aquestes lletres, un nom de tres paraules, corresponent al d'un poble de la costa.

Brahma preguntà a la Força: Qui hi ha més poderosa que tu? I la Força li respongué: L'Habilitat.

VÍCTOR HUGO

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

EDISON

Sembla que els bailets venedors de diaris, no han d'esperar honra i profit en cap modalitat de la vida, car la seva ocupació no és pas de gran pervindre. No obstant. Tomàs Alva Edison, l'home a qui deu principalment Amèrica la regeneració industrial, fou de petit, venedor de diaris en la línia fèrria de *Grand Trunk*. Tenia uns quinze anys i ja començava a mostrar afició a les manipulacions químiques, de tal manera que es construí un petit laboratori ambulant. En certa ocasió,

mentre efectuava d'amagat, un experiment passà el tren per una curva de la via i se li féu a troços el frasc de l'àcid sulfúric. Fàcil és imaginar-se les desagradables conseqüències d'aquest incident. El conductor del tren, un dels perjudicats per l'explosió, embestí a Edison i en expulsar-lo d'allí, afegí al procediment químic, una sonora bufetada. Passà l'avergonyit xicot per difícils circumstàncies que anà dominant l'una darrera l'altra fins alcançar ben aviat el tron del món científic. Quan posteriorment, se li preguntava el secret dels seus èxits, responia que havia sigut moderat en tot menys en el treballar.

Una senyora:

— Escolteu cotxer: sobre tot sigueu molt prudent; tingui u compte amb els tramvies i molt més amb els automòbils. Si el carrer està massa ple, aneu al pas...

El cotxer:

— Molt bé diu senyora. I escolti, si succeeix alguna desgràcia, a quin hospital vol que la porti?

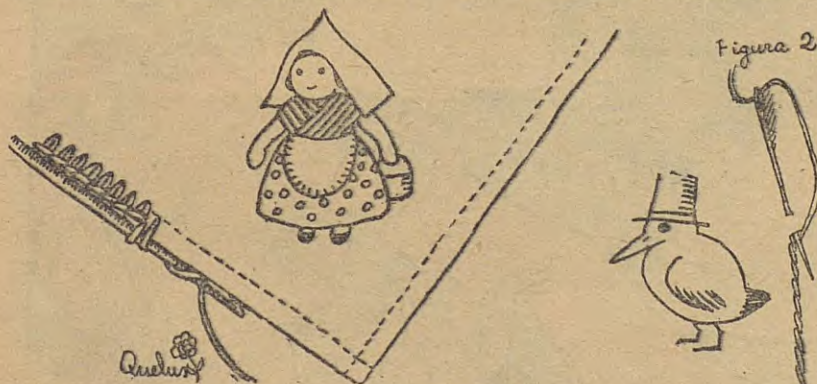
FRASE FETA

MOCADORS

Aquests mocadoret, fets amb una roba fineta com és l'opal i la batista blancs o de colors pàl·lids, resulten molt bonics i no son pas difícils de fer. S'agafa la roba, es talla quadrada de

vermella; els ulls amb uns pics negres; el davantalet es fa amb un fístó clar de color blau pàl·lid igual que la caputxa; les faldilles, blau fosc; les sabatetes rosses; el mocadoret, és bonic fent-li les ratlles ben juntes alternant una de color groc amb una de color carmí.

uns 25 a 30 centímetres i es treu un fil tot al vol del mocadoret. Després, el dibuix que us agradi més, es calca en una cantonada procurant que no quedi tort. Enfileu l'agulla amb un sol fil de cotó moliní i amb un punt tal com indica la figura 2, es ressegueix. La pa-geseta, resulta molt, essent la cara i els braços amb color crem; la boca

El pollet resulta molt, fent-lo groc clar amb les potetes de color taronja i el berret negre així com l'ull també fet amb un pic negre.

El ganxet del volt és millor fer-lo del color que abundi més en el mocadoret, amb cotó de brodar del número 35.

TALLARETA

EDAT A QUE ARRIBEN ALGUNS ANIMALS

La balena a 1.000 anys, l'elefant a 100, el cigne a 300, la tortuga a 100, l'àliga a 100, el corb a 100, el camell a 100, el lleó a 70, l'ós a 20, el cavall de 25 a 30, La vaca a 20, el cérvol a 20, el porc a 20, el gat a 15, la guineu a 15, el gos a 20, el be a 10, el conill a 10. L'esquirol a 8,

Com pot comprovar el lector, el que un home faci l'animal, sigui el porc, el gat o el be, no és una garantia de longevitat.

Cal tenir cura d'aquest que no és un revolucionari sinó un conservador de velles anarquies.

LÓPEZ-PICÓ

Solucions al número anterior

Jeroglífic: *A la casa del botxi no hi vagis pas a dormir.*

EN PERET

(Continuació)

Text i dibuixos per LOLA ANGLADA

— Teniu tota la raó, senyora i jo us prec de perdonar-me ja que puc comptar-vos entre la parentela dels bons gegants de les processons.

El bon Peret, content i satisfet d'aquella tan franca invitació, entrà a la casa del gegantàs. La casa no era luxosa més la netedat i l'ordre la feien bonica. Les parets eren blanques i les vigues eren pintades d'un blau intens de mar. En el rebedor senzill, blanc humil, les seves parets eren decorades per bells dibuixos gravats al boix on un artista expert ens feia recordar les figures del macer de la Catedral amb la seva perruca d'argent i buclada, les trampes de la Processó, els escolanets amb el ciri Pasqual i els caps-grossos fent ganyotes extravagants i rialleres. En passar al menjador aquest era senzill per demés: damunt dels seus murs un decorador exquisit hi concebí les oques blanques dels claustres de nostra Seu i el brollador de l'ou belluguet, engalanat de cireres que hom creia rubins, destacant-se d'aquelles parets d'un blanc impecable. Jo crec, però, que en Peret no apercibí res d'això: el seu esguard corregué llest a la taula ben proveïda amb què missenyora la Gegantessa el volgué obsequiar. El bon Peret restava admirat davant d'una tan gran quantitat de llatinadures: sols per imaginació havia vist tant bé de Déu de dolços, de caramels, de confitures i de bombons i hauria sigut per a ell una tarda de joia si no hagués pensat en el seu pare, la seva mare i en Tom que no en podien participar i s'hauria omplert les butxaques de llatinadures si la polidesa no hagués privat de comportar-se així.

La Gegantessa fou molt carinyosa; amb un amor tot natural serví a en Peret i ho féu d'una faisó tant escaient que hom hauria dit que coneixia a en Peret d'ençà dels seus primers dies. I quan el berenar sigué finit, la bona Gegantessa li parlà així:

— Peret, si vols aprofitar bé la tarda, t'indicaré un Circ de Meravelles

on podràs divertir-te a bo i millor.

— Si sou tant amable, indiqueu-me el Circ, si us plau! — respongué content en Peret.

— Així doncs deixa que continuï la tasca: jo seguiré fent mitja, que fent mitja el cabdell balla i caminarà enllà: si tu vols seguir-lo et conduirà per camins meravellosos i en aturar-se, que jo hauré arribat a la punta del mitjó, que serà finit, el trobaràs a la mateixa porta del circ de meravelles. Mes dec advertir-te, Peret, que si vols tenir el lloc millor en el circ procura fer, durant el camí, totes les obres bones que siguin al teu abast i si creus menester demana socors al cabdell, que ell cuitarà a ajudar-te. Et prec que siguis bon minyó i que estimis al pròxim com a tu mateix, que comportant-te així no dubto que en el teatre guanyaràs el lloc de preferència.

En Peret agraït de l'amabilitat de la bona Gegantessa s'acomiadà commogut i prenent-lo ella als seus braços li estampà un bes al front ço que permeté a en Peret el veure tota la vall, puix el seu caparró tocà als núvols.

(continuarà)

